

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdu v právní věci žalobce: **M. K.**, zast. Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 19, Praha, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **L. H.**, zast. Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 19, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2021, č. j. 58 A 3/2021 - 23,

t a k t o :

- I. Řízení o kasační stížnosti **se z a s t a v u j e**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Stěžovateli **se v r a c í** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5000 Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 (třiceti) dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám Mgr. Umara Switata, advokáta se sídlem Dědinova 19, Praha.
- V. Stěžovateli **se v r a c í** soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši **1000 Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 (třiceti) dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám Mgr. Umara Switata, advokáta se sídlem Dědinova 19, Praha.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“). Tímto rozsudkem krajský soud zamítl stěžovatelovu žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 13. 5. 2021, č. j. CPR-8911-3/ČJ-2021-930310-V234, kterým žalovaná

zamítla stěžovatelovo odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, ze dne 25. 2. 2021, č. j. KRPS-287033-71/ČJ-2019-010022. Tímto rozhodnutím byla stěžovateli uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro posuzovanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Současně s podáním kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti přiznal odkladný účinek

[2] S podáním kasační stížnosti je podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), spojen vznik poplatkové povinnosti. Podle položky č. 19 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou uvedeného zákona, je kasační stížnost zpoplatněna částkou 5 000 Kč. S podáním návrhu na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti je podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích taktéž spojen vznik poplatkové povinnosti. Podle položky č. 20 sazebníku soudních poplatků je návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví zpoplatněn částkou 1 000 Kč.

[3] Stěžovatel při podání kasační stížnosti soudní poplatek v celkové výši 6000 Kč nezaplatil. Usnesením ze dne 16. 9. 2021, č. j. 5 Azs 275/2021 - 8, jej tedy Nejvyšší správní soud vyzval, aby soudní poplatek zaplatil, k čemuž mu stanovil lhůtu 15 dní. Zároveň stěžovatele poučil, že v případě nezaplacení soudního poplatku v uvedené lhůtě řízení o kasační stížnosti zastaví. Rovněž stěžovatele poučil, že k zaplacení soudního poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží (§ 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích). Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 22. 9. 2021, a posledním dnem lhůty pro zaplacení soudního poplatku tak byl čtvrtek 7. 10. 2021.

[4] Stěžovatel soudní poplatek zaplatil teprve 11. 10. 2021, a to bankovním převodem. K zaplacení soudního poplatku tedy došlo po lhůtě stanovené pro zaplacení soudního poplatku, a proto se k zaplacení soudního poplatku nepřihlíží.

[5] Dlužno dodat, že lhůta stanovená v usnesení č. j. 5 Azs 275/2021 - 8 je lhůtou dodatečnou – náhradní, neboť poplatek za podání kasační stížnosti a návrhu na přiznání odkladného účinku je splatný již dnem podání kasační stížnosti (resp. návrhu), viz § 4 odst. 1 písm. a) a d) zákona o soudních poplatcích, srov. také rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 3. 2014, č. j. 4 As 13/2014 - 15. Je přitom vlastní odpovědností každého poplatníka, že se soudní poplatek dostane do dispozice soudu řádně a včas, jak uvedl Ústavní soud v nálezu ze dne 30. 3. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 9/20, č. 193/2021 Sb., kterým zamítl návrh na zrušení § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, a to právě ve slovech „*k zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží*“, viz bod 43 citovaného nálezu. Tento závěr nadto Ústavní soud dovozuje i v těch případech, kdy je zadán příkaz k úhradě před koncem lhůty k zaplacení soudního poplatku, ale k připsání na účet soudu dojde teprve po uplynutí této lhůty. V nynějším případě Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, že teprve po marném uplynutí lhůty došlo jak k připsání poplatku na účet soudu, tak k zadání příkazu k úhradě, a není tak žádných pochyb o tom, že k takto zaplacenému soudnímu poplatku nelze přihlížet.

pokračování

[6] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona o soudních poplatcích se od soudního poplatku osvobozuje „cizinec v řízení ve věcech mezinárodní ochrany, dočasné ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o zajištění, rozhodnutí o prodloužení zajištění, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, a v řízení o propuštění cizince ze zajištění“. Rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců však do žádné z těchto kategorií nespadá. V tomto ohledu zdejší soud v rozsudku ze dne 18. 6. 2021, č. j. 3 As 120/2021 - 16, konstatoval, že „[v]ýčet řízení, v nichž je cizinec osvobozen od soudních poplatků podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona o soudních poplatcích je [...] výčtem taxativním. Nejvyššímu správnímu soudu nepřisluší jej v tomto ohledu dotvářet, a konstruovat tak další kategorii osobního osvobození nad rámec jednoznačného znění tohoto zákonného ustanovení. Pokud by zákonodárce zamýšlel pod osvobození od soudních poplatků podle § 11 odst. 2 písm. i) citovaného zákona zahrnout též cizince v řízení o žalobě proti rozhodnutí o povinnosti opustit území, nepochybně by tak učinil výslovně, jako v jiných, obdobných případech.“ Lze tedy uzavřít, že stěžovatel v dané věci nebyl osvobozen od soudních poplatků *ex lege*. Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu ověřil, že stěžovatel nebyl osvobozen od soudních poplatků ani v řízení o žalobě.

[7] Jelikož tedy stěžovatel soudní poplatek v určené lhůtě nezaplatil, nebyl od soudních poplatků osvobozen ani o osvobození nepožádal, Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. o zastavení řízení o kasační stížnosti.

[8] Vzhledem k tomu, že bylo řízení o kasační stížnosti zastaveno a že o zastavení řízení Nejvyšší správní soud rozhodl bezodkladně, nebylo nutno o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti rozhodovat.

[9] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

[10] Výrok o nákladech řízení ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení vychází z § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. Osobě zúčastněné na řízení podle obsahu spisu žádné náklady v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem nevznikly.

[11] Skutečnost, že k zaplacení soudního poplatku po uplynutí soudem stanovené lhůty již soud nemůže přihlídnout, ve svém důsledku zároveň způsobuje, že uplynutí této lhůty má za následek zánik poplatkové povinnosti účastníka řízení. Jinými slovy, není-li již stěžovatel oprávněn zaplatit soudní poplatek po uplynutí lhůty stanovené soudem ve výzvě k jeho úhradě, nelze dovozovat, že k tomu měl být stále povinen. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že stěžovatel dne 11. 10. 2021 splnil již neexistující poplatkovou povinnost; tudíž nebylo možné uvažovat o vrácení soudního poplatku sníženého podle § 10 odst. 3 zákona o soudních poplatcích, nýbrž bylo nezbytné vrátit zaplacený soudní poplatek podle § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích v plné výši, jak vyplývá z výroku IV. a V. tohoto usnesení (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2018, č. j. 4 Afs 329/2018 - 16; či ze dne 10. 10. 2019, č. j. 5 Afs 263/2019 - 19).

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2021

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu